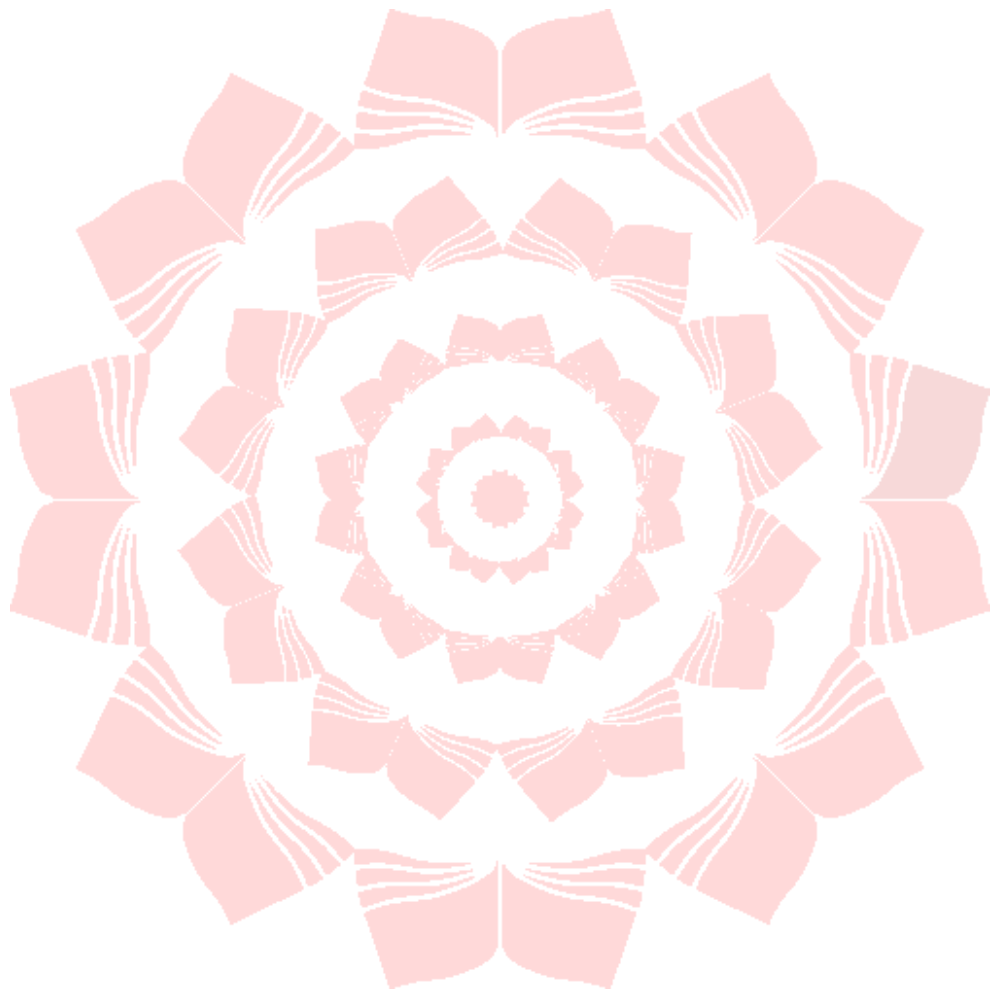

Colecția **Ratio** este coordonată de
Florin George Călian

SORIN-TITUS VASSILIE-LEMENY

Studii de filozofie sinetico-timetică

Ediție îngrijită și studiu introductiv de
Bogdan Rusu

Traducere de
Elena Grigoriu
Tudor B. Munteanu
Bogdan Rusu

Ratio et Revelatio
2025

Colecția *Ratio* este coordonată de Florin George Călian

Redactor: Otniel Vereș
DTP: Paula Cionca
Coperta: Gabi Giulușan

Tipărit la Print Expert, România

Copyright © Ratio et Revelatio, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASSILIE-LEMENY, SORIN-TITUS Studii de filosofie sinetico-timetică / Sorin-Titus Vassilie-Lemeny ; ed. îngrij. și st. introd. de Bogdan Rusu ; trad. de Elena Grigoriu, Tudor B. Munteanu și Bogdan Rusu. - Oradea :
Ratio et Revelatio, 2025 Conține bibliografie
ISBN 978-630-6657-29-2

I. Rusu, Bogdan (ed. îngrij. ; pref. ; trad.) II. Grigoriu, Elena (trad.) III. Munteanu, Tudor (trad.)

1

Editura Ratio et Revelatio
Str. Sofiei nr. 3, Oradea, Bihor, România, 410183
e-mail: office@ratioetrevelatio.com
www.ratioetrevelatio.com

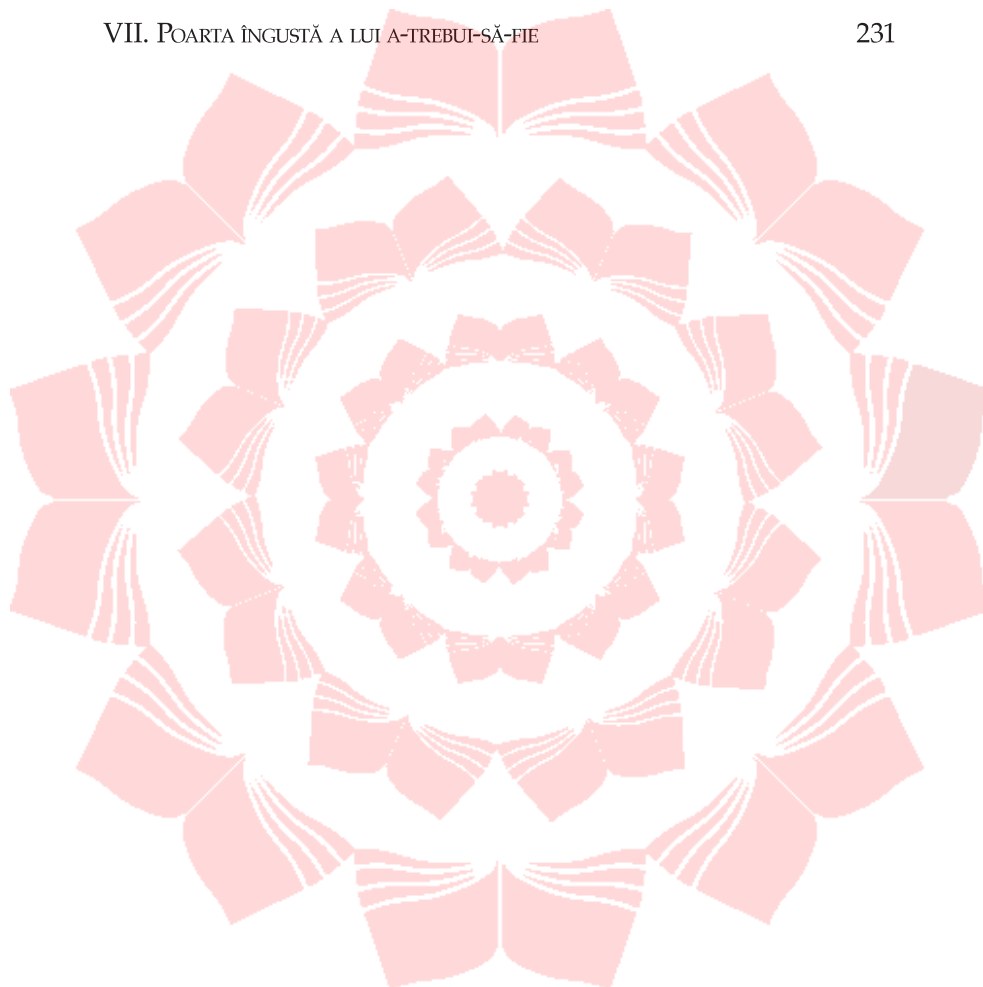
CUPRINS

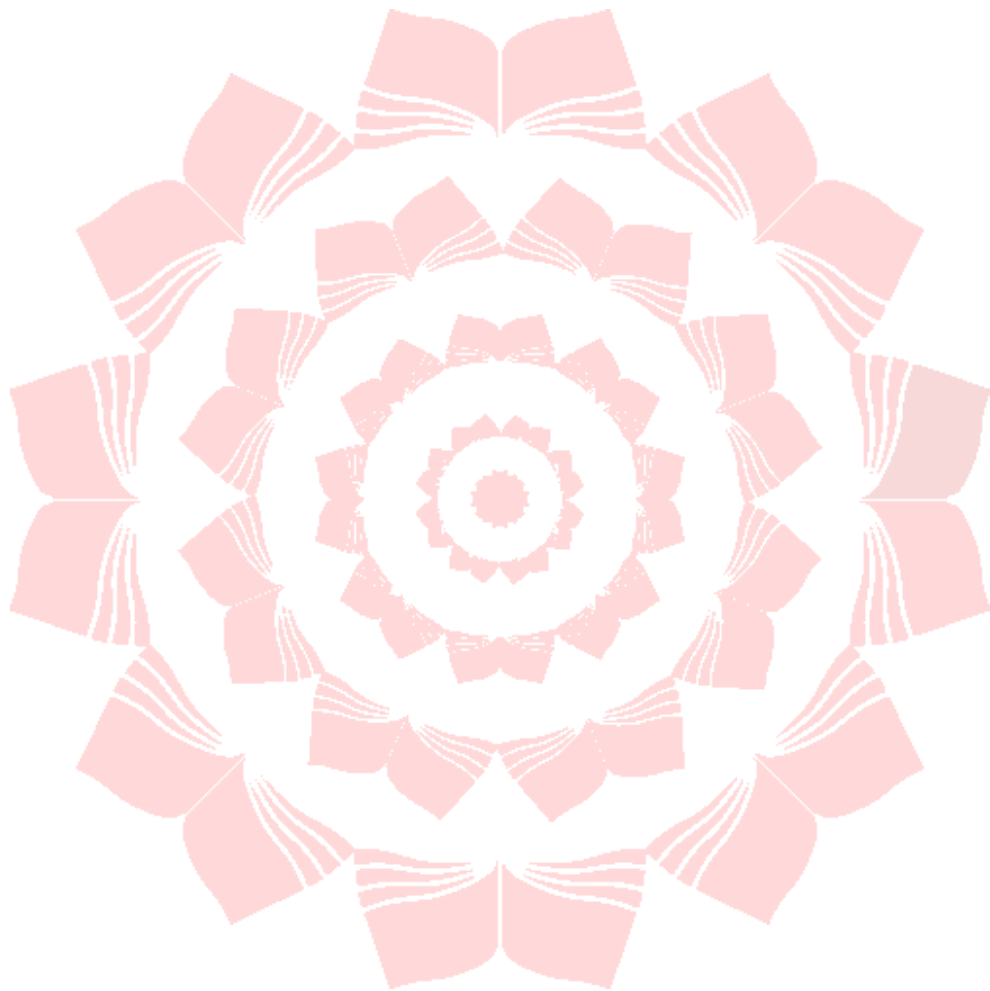
UN NECUNOSCUȚ AL FILOZOFIEI ROMÂNEȘTI:	
SORIN-TITUS VASSILIE-LEMENY	9
1. OMUL	9
1.1. Scurtă schiță genealogică	11
1.2. Câteva repere biografice	14
1.2.1. „Turburările” tinereții	14
1.2.2. Mariana Vișoreanu, Sorin Vasilie și lotul Noica-Pillat	22
1.2.3. „Idealistul”	28
2. FILOZOFIA SINETICO-TIMETICĂ A LUI SORIN-TITUS VASSILIE-LEMENY.	
O INTRODUCERE.	41
2.0. DESPRE SPIRITUL FILOZOFIEI LUI SORIN-TITUS VASSILIE-LEMENY	41
2.1. Despre natura filozofiei	46
2.1.1. Anti-ontologism	46
2.1.2. Gândirea naturală	48
2.1.3. Matematicile	52
2.1.4. Topografia idealității	61
2.1.5. Cugetarea filozofică și filozofia	65
2.1.6. Izvorul cugetării	75
2.2. Sens și valoare	81
2.2.1. Sensul, delimitare preliminară	81
2.2.2. Dualitatea sensului și a valorii, semnificarea	84
2.2.3. Sensul ca „structură”	89
2.2.4. Valoarea: în cultură, în natură, în existența umană	91
2.3. În loc de concluzie: pentru idealism	100
3. BIBLIOGRAFIE	103
4. JUSTIFICAREA PREZENȚEI EDIȚII	105

STUDII DE FILOZOFIE SINETICO-TIMETICĂ

I. 'QUAESTIO ENTIS' ȘI 'QUAESTIO VALORIS'.	
STUDII DE FILOZOFIE SINETICO-TIMETICĂ.	107
1. Două întrebări inițiale	107
2. Evaluarea conținutului inteligibil al valorii	109
3. Ființa și valoarea	115
4. Evaluarea tendinței valorice stricte	118
5. Punerea „quaestio valoris” în realitate	124
II. ADEVĂR ȘI REALITATE	133
1. Demarcarea realității	133
2. Relația determinantă a idealității	136
3. Validitatea structurii sinetice	138
Concluzie	141
III. STRUCTURĂ ȘI METODĂ ÎN FILOZOFIA SENSULUI ȘI A VALORII	143
1. Cele trei relații fundamentale	143
2. Criterii ale lui Unu și ale Continuității	149
3. Criterii ale lui Unu și ale Multiplului	154
4. Implicații epistemologice	159
Concluzii	161
IV. STRUCTURĂ ȘI METODĂ ÎN FILOZOFIA SENSULUI ȘI A VALORII	163
1. A tinde și a înțelege	163
2. Cauzalitate, finalitate, semnificație	165
3. Puterea sinetică a evidenței	167
4. Puterea semnificației	169
5. Puterea de a implica	172
V. SCHIȚĂ PENTRU O TEORIE A ADEVĂRULUI	175
1. Adevărul ca potențial	175
2. Adevăr și necesitate	179
3. Matematicile și logica	185
4. Intuiție, fantezie, ingeniozitate	194

5. Conștiință și putere	204
6. Generozitatea	209
VI. SENSUL NEANTULUI	219
VII. POARTA ÎNGUSTĂ A LUI A-TREBUI-SĂ-FIE	231

UN NECUNOSCUȚ AL FILOZOFIEI ROMÂNEȘTI: SORIN-TITUS VASSILIE-LEMENY

Amintirii lui Nicolas Trifon

1. Omul

În cimitirul Străulești II se află, la figura 28E, locul 108, o cruce pe care scrie „Familia Vasilie” și dedesubt „Titu Sorin 1923–2000”. Omul a fost dus la groapă într-o zi de octombrie, însoțit de o mână de oameni, în afară de preot. „Un tablou de să-ți frângă inima”, avea să scrie mai târziu un prieten de lungă durată care se întâmplase să fie în țară în acel moment¹. Dispărea astfel, într-un anonim aproape total, cel care semna în timpul vieții Sorin-Titus Vassilie-Lemeny.

O căutare în cataloagele bibliotecilor lumii după acest nume întoarce un singur titlu de carte: *Pour une philosophie du sens et de la valeur*, Bordeaux: Bière, 1990. Cercetătorul mai perseverent și cu acces la bazele de date internaționale poate descoperi vreo douăzeci de articole publicate în reviste de filozofie cunoscute, precum *Archives de philosophie* sau *Philosophiques*, mai puțin cunoscute (*Sapientza*, *Filozofia oggi*, *Philosophical Inquiry*, *Idealistic Studies*), sau de-a dreptul obscure (*Commensal*, *Lugos*, *Unis*, *Krisis*). Cu puțin noroc mai poate descoperi și unele articole publicate în românește, în reviste precum *Apostrof* sau *Academica*. În total vreo 25 de contribuții, după descoperirile de până acum². O carte și douăzeci și cinci de articole în reviste de specialitate dau seama de o activitate tenace în câmpul filozofiei. Începând din 1968 și până în 1989 numele Vassilie-Lemeny apare regulat în aceste reviste de filozofie. În tot acest timp, nu se știe nimic despre el în țară. În 1990 îi apare cartea, o sinteză a activității de până atunci,

¹ „Hommage à Sorin-Titus Vassilie-Lemeny”, de Jean-Marc Trigeaud și Doru Imbroane Mărculescu, revista electronică *Thèmes*, nr. 1/2001
<http://www.philosophiedudroit.org/hommage%20titus.htm>.

² Cf. *infra*, „Bibliografia”.

recenzată favorabil în *Revue philosophique de la France et de l'étranger* în 1992³, unde autorul recenziei nu întârzie să remarce marea coerență a gândirii lui Vassilie-Lemeny. La noi n-au apărut decât două articole în presă, semnate de sociologul Mihai Dinu Gheorghiu⁴ și de istoricul Mihai Sorin Rădulescu⁵. Prea puțin pentru a atrage atenția dacă nu asupra autorului, măcar asupra cărții. O carte care, așa cum o arată o căutare în Google Scholar sau în Google Books, a început să fie citată de îndată ce a apărut⁶. Lumea filozofică românească nu ia însă cunoștință de el (și nici el nu o judecă prea îngăduitor⁷); și astfel filozoful Sorin-Titus Vassilie-Lemeny a rămas un necunoscut în propria lui țară. Este uimitor cum un asemenea om a lăsat atât de puține urme în cultura română și în memoria contemporanilor săi.

Sub numele de Sorin Vasilie îl găsim în *Jurnalul Fericirii*. Sub numele Sorin Titus Vasile apare în *Jurnalul* lui Arșavir Acterian; același, în amintirile sale despre Steinhardt, se referă la Sorin Titus Vasile-Lemeny și la soția sa, Mariana: „Momentul convertirii [lui Steinhardt] a coincis cu implicarea lui într-un proces al unor oameni de cultură anticomunizanti ca Noica, Alexandru Paleologu, Mariana și Titus Vasile-Lemeny, Mihai Rădulescu, Th. Enescu, Dinu Pillat”⁸. Acestea sunt toate referințele biografice la filozof pe care le-am putut găsi. Contextul din *Jurnalul fericirii* unde este menționat pentru prima dată este înșelător: dat fiind că titlul secțiunii unde apare menționat Sorin Vasilie este „Gherla, Mai 1963” el poate induce ideea că acesta a fost deținut la Gherla în același timp cu Steinhardt, idee întărită de menționarea filozofului alături de unii membri ai lotului Noica-Pillat. În

³ Michel Adam, „Pour une philosophie du sens et de la valeur”, *Revue philosophique de France et de l'étranger*, T. 182, N°4, Descartes et la tradition humaniste (Octobre-Novembre 1992), pp. 579-580.

⁴ În *Dilema*, citit anterior la Europa Liberă. Datorez informația lui N. Trifon, eu nu am văzut acest articol.

⁵ „Un gânditor original”, *Dreptatea*, joi, 10 ianuarie 1991, p. 2.

⁶ Google Scholar indexează 5 citări ale cărții. Noi am găsit mai multe.

⁷ Cf. *infra* secțiunea 2.0.

⁸ <http://www.scrigroup.com/educatie/carti/Amintiri-despre-Nicolae-Steinh53623.php>.

plus, soția filozofului, Mariana, nu este o necunoscută: numele ei de fată era Micescu. Mariana Micescu (1911–1996), fiica lui Istrate Micescu, căsătorită cu Petre Viforeanu, sinucis în 1948, colegul mai mare și prietenul lui Mircea Eliade. Eliade o cunoscuse și pe Mariana, „o admirabilă clasicistă”, care învățase greacă de mică cu tatăl ei și citise în original pe Pindar și Platon înainte de a citi romanele franțuzești la modă. De altminteri, Mariana fusese anchetată în legătură cu romanul *Pădurea interzisă* al lui Eliade și „scăpasese de arestare și de proces ca prin urechile acului”⁹, spunând că a citit scrierea și apoi i-a dat foc. Mariana și Sorin i l-au recomandat ca duhovnic lui Steinhardt pe părintele Georgescu de la schitul Darvari. Această sumă de informații poate da impresia că Vassilie-Lemeny a fost asociat acestui mediu intelectual – Acterian, Steinhardt, Paleologu, și că a avut un destin similar (persecuții, închisoare politică etc.). Această impresie nu este întru totul justificată.

1.1. Scurtă schiță genealogică

Cine a fost, deci, Sorin-Titus Vassilie-Lemeny? Născut Sorin Titu Vasilie¹⁰ la 23 aprilie 1923, la Cluj, și-a publicat primul articol în 1968, sub numele A. D. Lemeny, urmând ca după aceea să semneze constant Sorin-Titus Vassilie-Lemeny. De ce A. D.? Cam mare distanța de la Sorin Titu la A. D. În fapt, cea mai pertinentă lectură a acestui nume este următoarea: A(nonim?) de Lemeny, un mod de a scrie un nume nobil camuflând particula nobiliară. Numele de Lemeny este un nume care s-a ilustrat în istoria Transilvaniei prin episcopul Ioan Lemeni de la 1848, sau prefectul românilor din Făgăraș, Ioan Bran de Lemeny. Sorin Titu Vasilie revendica, în primul său articol, poate și pentru a-și ascunde identitatea civilă, descendența din această familie nobilă transilvăneană. Într-adevăr, Sorin Titu Vasilie era un Lemeny pe partea mamei.

⁹ *Jurnalul fericirii*, sept. 1964.

¹⁰ În schița biografică ce urmează voi prefera să utilizez numele real, Vasilie. Voi folosi numele de scriitor, Vassilie-Lemeny, când va fi vorba despre contribuțiile lui filozofice.

Satul Lemniu (maghiarizat Lemeny) din comuna Letca, actualul județ Sălaj, aparținând istoricei Țări a Chioarului, este baștina acestei familii, al cărei nume inițial este Pop de Lemeny. Noblețea ei (erau nobili armaliști) este reconfirmată printr-o diplomă din 1610, de la principele Gabriel Bathory¹¹. Urmează mai multe diplome: în 1616 de la Gabriel Bethlen, în 1634 și 1640 de la Gheorghe Racokzi I și în 1670, 1674 și 1676 de la Mihai Apaffi I. Nu știm câți Pop de Lemeny vor fi avut deja statutul de nobili în 1610, dat fiind că nobilitatea se acorda de obicei unei persoane și fiilor, uneori chiar unor frați cu toți descendenții lor. Nu știm când fuseseră înnobilați primii Pop de Lemeny și când a început să se divizeze familia în ramuri și să se stabilească aiurea. Dar un asemenea proces trebuie să fi avut loc, de vreme ce pe vremea când scria Ioan cav. de Pușcariu familia era foarte numeroasă, răspândită în multe locuri și relațiile de rudenie între ramuri erau atât de distante, încât practic nu mai existau.

Un Gheorghe Pop, reconfirmat nobil în 1634, probabil popă în sat, este fondatorul familiei filozofului. Fiul acestuia, Nuțu Pop a lui Gheorghe, are la rândul său un fiu, Onuț Pop, mort la 1702, care părăsește Lemniu și se stabilește la Zărnești. El este primul care se va numi Bran, după localitatea în care trăise o vreme și de unde își luase soție. Fiul acestuia, Mihai Pop Bran are șase copii, printre care un Ioan Bran, mort în 1786, care are la rândul său trei copii. Fiul lui, tot Ioan Bran (Ioan al Popii Ioan Mihai) este tatăl lui Ioan Bran Pop de Lemeny et Kozla – Ioan Bran Lemeny pașoptistul, cea mai ilustră figură a acestei vechi familii. Ioan Bran Pop de Lemeny et Kozla este străbunicul, pe linia tatălui mamei, al lui Sorin-Titus Vasilie. Bravul luptător naționalist a avut 10 copii, dintre care trei au murit de mici. Unul dintre fiii săi, dr. avocat Liviu de Lemeny, „protopretore” la Săliștea Sibiului se va căsători cu Eleonora Dörr, sâsoaică, cu care va avea cinci copii, un băiat și patru fete.

¹¹ Cf. pentru datele genealogice Doina Anca Rădoi-Dâmboianu și Mihai Dâmboianu, *Ioan Bran Pop de Lemeny et Kozla – „Un stejar falnic bătrân”*, Brașov, 2014.

Eleonora, alintată Nora, una dintre fiicele celor doi, este mama filozofului nostru. Nora Lemeny (1885-1949) a fost o personalitate remarcabilă: doctor în filozofie și litere la Cluj (1909), cu o teză despre Bernardin de Saint-Pierre, profesoară la Școala de Fete din Sibiu, delegată în Marea Adunare Națională la 1 decembrie 1918, feministă, scriitoare, implicată în mișcarea socialistă din Transilvania. A fost căsătorită întâia oară cu fruntașul socialist Eugen Rozvany, între 1912 și 1919, cu care a avut o fiică, Livia, medic, sora mai mare a filozofului nostru (născută în 1915). Rozvany a împărtășit soarta tristă a unui Alexandru Gherea, fiind executat în Rusia în 1938. Eleonora Lemeny s-a căsătorit a doua oară cu Aurel Vasilie (1885-1954), avocat. Vasilie, dintr-o familie probabil țărănească, din marghinimea Sibiului, fusese absolvent al Gimnaziului¹² din Sibiu în 1904 (început în 1896/97). Fusese stipendiar al Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului roman, finanțat din fundațiunea Radu M. Râureanu¹³, între 1897-1904¹⁴. În 1901 cere un stipendiu mai mare, fără a-l obține¹⁵. În 1904 devine „universitar” și este primit la masa studenților universitari¹⁶. Obține doctoratul în drept la Cluj¹⁷, unde își deschide și cabinet de avocatură. Eleonora și Aurel Vasilie au avut împreună doi fii, Sorin Titu fiind cel mai mic. Fratele său mai mare, Florin Aurel, inginer, s-a născut în 1920 și a decedat la București, în 1998. În 1923, când s-a născut Sorin Titu, adresa avocatului Aurel Vasilie era str. Universității, nr. 1¹⁸.

¹² Gimnaziul Superior de Stat, cu studii de 8 ani.

¹³ Probabil în virtutea bunelor rezultate, primește, începând din anul al doilea gimnazial, stipendiul de 40 florini pe an (*Transilvania*, nr. IX-X, nov.-dec., 1897, p. 281); este al doilea cel mai mare stipendiu, primul fiind de 60 fl. pe an.

¹⁴ *Arhiva...*, 1903, p. 66; *Transilvania*, nr. 4 jubiliar, iulie-august, 1911, pp. 371-372. Și-a „legitimat progresele” mereu și a beneficiat de prelungirea stipendiului.

¹⁵ *Transilvania*, nr. 5/1901, p. 139.

¹⁶ *Răvașul*, anul II, nr. 40, p. 169. Masa universitarilor era o altă formă de ajutor social, un fel de cantină. Îl vedem susținând, ca student jurist în anul I și „mensist”, o disertație, „Bărbați mari” (*Revasul*, anul III, nr. 15, p. 61).

¹⁷ Probabil în 1908, căci studiile, încheiate cu obținerea titlului de doctor, durau 4 ani.

¹⁸ *Revista economică*, nr. 52, 23 decembrie 1923 (numărul jubiliar de 25 de ani), anexa b (Evidența comercanților, industriașilor, meseriașilor și altor profesioniști români), 11.

1.2. Câteva repere biografice

Începuturile vieții lui Sorin Titu Vasilie n-au nimic extraordinar. Prâslea unei familii respectate, cu bune posibilități materiale, și-a făcut studiile primare și gimnaziale la Cluj, unde a început și liceul. În 1939 însă, când nord-vestul Transilvaniei a fost cedat Ungariei horthiste, familia Vasilie s-a mutat la București, unde Aurel a continuat să practice avocatura. Sorin Titu și-a continuat studiile liceale la București și s-a înscris, în 1941, la Facultatea de Drept. Se pare că n-a fost un elev strălucit și se știe că a fost un student mediocru. În 1946 i se elibera un Certificat că era înscris la facultate, în al patrulea an de frecvență și în al doilea an de studii. În 1949 obținea o Adeverință că frecventase Facultatea de Drept începând din 1941 și că validase primii doi ani de studii, „anul I cu trei bile roșii-albe și una bilă roșie; iar anul II cu una bilă roșie-albă și trei bile roșii”. Dintr-o declarație olografă din 1949 aflăm că picase examenul de drept penal în anul 1943. Prin urmare, a trecut acest examen numai în 1946-1947. Doi ani de facultate absolviți, acestea au fost toate studiile formale ale viitorului filozof; în declarațiile sale ulterioare el avea să spună că avea trei ani de studii universitare. Toate indiciile arată că din 1943, an când a picat acel examen, Vasilie-Lemeny nu s-a mai ținut de carte. De altfel, în 1944 a fost încorporat într-o unitate militară de parașutiști. Din acel moment începe viața mai puțin conformistă a viitorului filozof.

1.2.1. „Turburările” tinereții

În vara lui '44 a avut loc un eveniment cu consecințe importante pentru destinul ulterior al acestuia. Faptele sunt următoarele. Începând cu 1 noiembrie 1943 Sorin Vasilie era încorporat în Corpul parașutiștilor, compania 10 și încartiruit în comuna Pantelimon. În 28 februarie 1944, bolnav de amigdalită, este internat la spitalul militar „Regina Elisabeta”, de unde este externat o zi mai târziu, cu un concediu medical de 30 de zile. În data de

5 aprilie Vasilie a fost „dat în lipsă la apel” și pe 6 aprilie a fost declarat dezertor. Suntem în anul de grație 1944, când România este angajată în război, de partea Axei. Dat în urmărire, studentul nostru dezertor a fost reținut pe 28 mai, prin mijlocirea unui denunțator, în zona Stamora Moravița, unde intenționa să treacă ilegal frontiera în Serbia. Lemeny avea asupra lui o însemnată sumă de bani, o legitimație de student la Politehnică pe numele Jaumotte Oscar Michel, un pumnal-box și o scrisoare către „legionarul Palea”¹⁹ din Uzdin (Banatul sârbesc), datată din 27 mai și scrisă de o persoană necunoscută, care semna „Luice”. Pe 29 mai a fost înaintat spre judecare Parchetului Curții Marțiale C.7 T, fiind judecat în iulie 1944.

Situația era foarte gravă. România era în război, Vasilie era soldat și voia să treacă, după informațiile Siguranței, la inamic (la partizanii antifasciști conduși de Tito sau de Draja Mihailovici, sau, după alte informații, la legionarii din Uzdin). Împotriva lui au fost reținute următoarele capete de acuzare²⁰: crima de dezertare în timp de război, delictul de risipire de efecte militare, crima de încercare de trecere clandestină a frontierei, contravenție la Legea Devizelor, delictul de posedare de arme (albe). Potrivit articolului 101 al Codului Penal atunci în vigoare, trebuia să se rețină numai una din pedepse, și anume cea mai gravă, adică pedeapsa pentru crima de dezertare în timp de război. Potrivit Codului Justiției Militare din 1937, cap. V. Secțiunea II, art. 524, Vasilie risca munca silnică chiar pe viață. Dacă ar fi reușit să treacă la inamic, atunci, potrivit art. 526, ar fi fost pasibil de pedeapsa cu moartea, care ar fi fost probabil comutată în munca silnică pe viață. Oricât de clementă ar fi fost Curtea, Vasilie ar fi fost condamnat măcar la câțiva ani de muncă silnică.

¹⁹ Posibil acel Ion Palea, membru al grupării Rogojanu, închis mai târziu cu Arsenie Papacioc, Ianolide, Gafencu etc. și „reeducat” (cf. *Am înțeles rostul meu*, Humanitas, București, 2014, p. 145). La Uzdin, în teritoriu controlat de germani, se refugiaseră foarte mulți legionari după rebeliunea din 1941. Totuși, nu se înțelege pentru ce legionarii l-ar fi ajutat pe Lemeny să treacă fie la partizanii comuniști, fie la inamicii Axei, adică tocmai la adversarii legionarilor.

²⁰ Rechizitoriu de cpt. Ionașcu Ovidiu, procuror militar delegat, din 12 iunie 1944, dosar P 058954, arhivele C.N.S.A.S., ff. 99-100.

Motivația lui Vasilie nu vom cunoaște-o niciodată. Sete juvenilă de aventură? Dorința de a scăpa de armată, de a nu ajunge pe front de partea germanilor? Antifascism, atitudine pro-aliată? Poate toate acestea? Declarațiile lui indică ochilor lumii o pasiune pentru marinărie, dublată de frustrarea de a nu-i putea da curs:

În anul 1941, terminând liceul, am fost silit de către părinți să urmez Dreptul, deși eu voiam să fac Marina Comercială.

Când am fost recrutat am fost la fel silit să aleg Cavaleria iar încorporarea ctg. 1946, din care fac parte, m-am hotărât să intru în corpul parașutiștilor.

Aici nu era deloc ceea ce m-am așteptat, fiind un mediu foarte stricat și nefiind nici școală de ofițeri; doream mereu să trec la Marină. Am încercat foarte mult să-mi fac mutarea, însă nu se putea pentru că școala de ofițeri își începuse cursurile de mult, iar ca simplu marinar nu mă primea fiind teterist. Atunci m-am hotărât să fug în Marina Comercială Engleză-Americană sau orice altă marină în serviciul Aliților, mai ales că sentimentele mele înclină spre Puterile Unite²¹.

Nu dispunem de sentința Curtii Marțiale, însă știm, din documente ulterioare, că Lemeny a fost achitat, fiind diagnosticat cu schizofrenie²². Potrivit unui membru al familiei, ideea de a juca cartea nebuniei a aparținut Norei Lemeny, care și-a utilizat toată energia și relațiile pentru a obține un diagnostic psihiatric pentru fiul său. De aceea, declarațiile lui Vasilie, indicând o iresponsabilitate halucinantă, ar trebui luate *cum grano salis*, întrucât este posibil ca eventualitatea arestării lui să fi fost anticipată și să fi existat un plan de avarie.

Vasilie a fost dat în custodia familiei și reformat din armată²³, putând să-și reia ocupațiile de student neasiduu și de pasionat

²¹ P 058954, f. 94.

²² Declarație din 17.08.49: „Judecat am fost în Iulie 1944 la Timișoara pentru tentativă de trecere frauduloasă a frontierei, întrucât intenționam să trec în Jugoslavia. La acest proces am fost achitat deoarece Spitalul Militar din Timișoara a constatat că sufăr de Schizofrenie, etc.” (dosar P 05854, f. 71).

²³ Mai târziu el va declara când că și-a satisfăcut serviciul militar, când că a fost reformat.

de sport (box și înot). Viața liniștită nu a durat însă mult, viitorul filozof fiind din nou arestat, de data aceasta de lucrătorii Securității. În toamna lui 1945, mai precis pe 23 septembrie, Vasile s-a făcut vinovat de activitate contra regimului. Lucrurile nu sunt foarte clare, însă istoria următoare este cea mai plauzibilă. Viitorul filozof era simpatizant al Partidului Național Țărănesc și susținător al lui Iuliu Maniu. La îndemnul unui membru al Tineretului Național Țărănesc, Alexandru Georgescu²⁴, el „a scris pe mai multe garduri și pereți din Cluj «Trăiască Maniu»”²⁵ și a răspândit manifeste, al căror conținut era, potrivit lucrătorilor de la Securitate, următorul:

Guvernul maghiarofil Groza nu are ce căuta la cârma Țării, el trebuie să facă loc unui guvern cu adevărat democrat. Români, nu vă lăsați induși în eroare de acușările mincinoase pe care cei fără neam și Dumnezeu le-aduc D-lui Iuliu Maniu și partidului său. Români, dacă vă iubiți patria luptați și sprijiniți din toată inima P.N.Ț. Maniu²⁶.

Fiind surprins de un subofițer de poliție și somat să meargă la secție, Vasile a acceptat într-un prim moment, pentru a adormi vigilența polițistului, după care l-a lovit prin surprindere cu un box, încercând să scape de sub escortă. Polițistul, însă, s-a dovedit rezistent și a reușit să-l rețină pe Sorin Vasile până la sosirea ajutoarelor.

Nu știm ce capete de acuzare au fost reținute împotriva lui Vasile de data aceasta, însă salvarea lui a venit, încă o dată, de la o clinică neuro-psihiatrică. Tot prin intervenția Eleonorei Lemeny și a Liviei Rozvany, acum medic, el a fost transferat la Clinica Neuro-Psihiatrică a Universității din Cluj-Sibiu, unde i s-a eliberat, în data de 22 octombrie 1945, un certificat medical ilariant, întocmit „la cererea mamei sale, dr. Nora Lemeni”:

²⁴ Posibil acel membru PNTJ despre care face mențiune *Dicționarul* lui Ionițoiu, vol. IV, p. 152.

²⁵ P 05854, f. 2.

²⁶ *Ibidem*, f. 119.